

БРАТЯ МИЛАДИНОВИ

Тамъ кждето рѣката Черни Дринъ се влива въ Охридското езеро, има старъ български градъ, нареченъ Струга. Неговитѣ жители кръстосватъ бистритѣ езерни води съ малки лодки „чунове“, хвърлятъ тънки мрежи и ловятъ голѣми риби-пастьрви. Въ този градъ преди едно столѣтие живѣеше бедниятъ грънчаръ Христо Миладиновъ. Христо имеше шестима синове. Най-голѣмиятъ носѣше име Димитъръ, а най-малкиятъ — Константинъ. Бедниятъ стружки грънчаръ обичаше много учението, затова проводи своя първороденъ синъ Димитра да се учи най-напредъ въ манастира „Св. Наумъ“, а покъсно въ старопрестолния градъ Охридъ. Като се изучи добре, синътъ на грънчарина се върна въ родния си градъ и стана учителъ. На малкитѣ деца той често пѣти разказваше басни отъ Езопа и оная легенда за свети Наума, която бѣше научилъ въ манастира.

Чуйте, деца, тая легенда. — Преди много вѣкове на езерния брѣгъ, въ една пещера, живѣлъ чуденъ старецъ съ дълга брада — пустинникъ. Той билъ вѣренъ служителъ на Бога и молитвата му се възнасяла като птичка къмъ Божия престолъ. Наблизу до пещерата се намирала нивата на единъ сиромасъ човѣкъ. Дошелъ веднажъ този сиромасъ и впрегналъ воловцитѣ си да изоре нивата. Не щетели, въ туй време отъ гората изскочила мечка стрѣвница, нападнала единия волъ и го изяла. Обезумѣлъ отъ страхъ и мжка, сиромасътъ се затекълъ да се оплаче на пустинника въ пещерата. Светиятъ старецъ — той билъ свети Наумъ — успокоилъ сиромаса, помолилъ се на Бога и рекълъ: — Иди да си изорешъ нивата! — Върналъ се селянинътъ и що да види: на мѣстото на изядения волъ стояла впрегната мечката стрѣвница и чакала орачътъ да я подкара. Това